

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	12
8.40- en 8.42-AMvB's	13
Wro	13
Bijstand	14
Bestuursrecht overig	14
APV	14
AVG	15
Onderwijs	16
Schaarse vergunning	16
Verkeer	17
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 944

ABRS, 21-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5570](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Awb 8:75

PROCESBELANG. PROCESKOSTEN. Bestuursdwang. I.c. is het hoger beroep kennelijk ongegrond. Een partij heeft geen procesbelang als het belang alleen is gelegen in een verzoek om vergoeding van de proceskosten in bezwaar, tenzij een besluit is herroepen zonder een vergoeding toe te kennen waar wel om was gevraagd of de hoogte van de toegekende proceskosten in geschil is. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 05-06-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2323](#) (r.o. 11.2). Beide uitzonderingen doen zich niet voor. Het college heeft beslist op het verzoek door 2 punten toe te kennen. Voor een beroepsmatige rechtsbijstandverlener, zeker als deze op een 'no cure no pay'-basis werkt, moest duidelijk zijn dat met een vergoeding voor de kosten van bezwaar van 2 punten een vergoeding van 2 x het forfaitaire bedrag van het Bpb van € 647,00 werd bedoeld. De hoogte van dat bedrag is niet in geschil. Terecht is overwogen dat appellante geen belang had bij het instellen van beroep. Appellante wordt ook niet gevolgd in het standpunt dat het college haar na het instellen van het beroep is tegemoetgekomen.

MISBRUIK VAN RECHT. De Afdeling hecht er verder aan de gemachtigde van appellante erop te wijzen dat deze wijze van doorprocederen over een (uitbetaalde) proceskostenvergoeding in bezwaar, louter om een proceskostenvergoeding in beroep en hoger beroep te ontvangen, een aanwijzing kan zijn voor misbruik van recht. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 12-02-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:542](#). Als de gemachtigde inderdaad in het duister tastte over de formulering "2 punten", had het, mede gelet op de belasting van het rechtssysteem, op haar weg gelegen daarover bij het college duidelijkheid te verkrijgen in plaats van beroep in te stellen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2026:5572](#).

JnB 2026, 945

CBb, 22-09-2026, [ECLI:NL:CBb:2026:456](#)

staatssecretaris (voorheen de minister) van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur.

Awb 4:13 e.v., 7:10 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. BESLISTERMIJN. I.c. slaagt het betoog van [naam 1] dat de staatssecretaris niet tijdig heeft beslist op het bezwaar tegen het boetebesluit, omdat de daarvoor geldende beslistermijn niet tijdig is verdaagd. Met een e-mail en brief heeft de staatssecretaris de ontvangst van het bezwaarschrift aan de gemachtigde van [naam 1] bevestigd. Daarbij heeft hij er op gewezen dat de gronden van het bezwaar ontbreken en de gemachtigde in de gelegenheid gesteld om dit verzuim binnen vier weken te herstellen. Ook heeft hij er op gewezen dat hierdoor de termijn om te beslissen op het bezwaar wordt opgeschort totdat het verzuim is hersteld of de daarvoor gegeven termijn ongebruikt is verstreken. Omdat de beslistermijn niet eerder kan worden opgeschort dan met ingang van de datum waarop die beslistermijn is aangevangen, is deze opschorting niet rechtsgeldig en kan daarmee dus geen rekening worden gehouden. Verwijzing naar uitspraak

CRvB, 03-11-2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4204](#). Ook met het per e-mail verstuurd bericht tot verlenging van de termijn voor het nemen van het besluit op bezwaar met zes weken kan geen rekening worden gehouden. Niet in geschil is dat de volgens genoemde e-mail in briefvorm bijgevoegde verdagingsbeslissing de gemachtigde van [naam 1] niet tegelijk met die e-mail heeft bereikt. De door een senior adviseur bestuursrecht van de NVWA ondertekende e-mail kan op zich zelf al niet als een rechtsgeldige verdagingsbeslissing worden aangemerkt, omdat ervan moet worden uitgegaan dat deze ambtenaar niet bevoegd was tot het (namens de staatssecretaris) nemen van verdagingsbeslissingen.

JnB 2026, 946

ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5654](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Awb 8:113 lid 2

JUDICIELE LUS. Verlening omgevingsvergunning. I.c. is in de uitspraak van 23 oktober 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4265](#), met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb, bepaald dat tegen het nieuwe besluit alleen bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld (judiciële lus). Op grond van de uitspraak was het college gehouden om een nieuw besluit op het bezwaar te nemen. Overwogen wordt dat de toepassing van de judiciële lus er niet aan afdoet dat het aan het college is om aan de hand van de relevante feiten en omstandigheden op dat moment te beoordelen of het bezwaar nog ontvankelijk is, voordat het college toekomt aan een inhoudelijke heroverweging als bedoeld in artikel 7:11 van de Awb. Geoordeeld wordt dat het college het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

JnB 2026, 947

ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5670](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat.

Awb 8:56 e.v.

Procesreglement bestuursrecht rechtbanken 2.13 lid 3

ZITTING. Afwijzing aanvraag subsidie. I.c. moet de brief van appellant, gelet op de eerdere correspondentie van de rechtbank en [persoon], worden aangemerkt als (de bevestiging van) een verzoek om uitstel van de zitting. Door uitspraak te doen zonder te beslissen op het verzoek, heeft de rechtbank in strijd met artikel 2.13, derde lid, van het Procesreglement gehandeld. Hierdoor wist appellant niet of de zitting doorgang zou vinden en heeft hij niet daaraan kunnen deelnemen. Reeds hierom is het hoger beroep gegrond en moet de uitspraak van de rechtbank worden vernietigd. Zoals met partijen besproken op de zitting van de Afdeling, zal zij de zaak niet terugverwijzen naar de rechtbank maar zal zij zelf de zaak afdoen. Appellant heeft op de zitting van de Afdeling de gelegenheid gehad om zijn zaak volledig toe te lichten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 948

ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5675](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Awb 5:37 e.v.

VERBEURTE EN INVORDERING LAST ONDER DWANGSOM. I.c. slaagt het betoog van appellant niet dat er voor het college geen noodzaak bestond om tot invordering van de verbeurde dwangsommen over te gaan, omdat het besluit tot oplegging van de last onder dwangsom nog niet onherroepelijk is. Dat de last onder dwangsom nog niet onherroepelijk was ten tijde van het invorderingsbesluit, is geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan het college van invordering had moeten afzien. Met deze uitspraak is het besluit tot oplegging van de last onder dwangsom inmiddels wel onherroepelijk geworden. Dat het dierenverblijf en de kas inmiddels zijn verwijderd, is ook geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan het college van invordering had moeten afzien. De illegale situatie is namelijk pas na het verstrijken van de begunstigingstermijn beëindigd, waardoor de dwangsommen al waren verbeurd. Mede gelet op de belangen van derden en het gezag dat van een opgelegde last onder dwangsom hoort uit te gaan, bestaat geen grond voor het oordeel dat het college van invordering had moeten afzien.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 949

MK ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5665](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Omgevingswet

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1

OMGEVINGSWET. WATER. BESLUIT. Doorzending verzoek [vereniging] om instructie te geven aan het college van dijkgraaf en hoogheemraden om waterpeil te verhogen. I.c. wordt geoordeeld dat de ongedateerde brief alleen een mededeling is van de doorzending van het verzoek aan het college van gedeputeerde staten en niet ook een afwijzing van dat verzoek. Uit de brief blijkt namelijk dat de minister het verzoek niet op inhoudelijke gronden heeft beoordeeld, maar alleen is ingegaan op de vraag welk bestuursorgaan bevoegd is om op het verzoek te beslissen. Gelet op het voorgaande is de ongedateerde brief een mededeling van een feitelijke handeling en daarmee niet op rechtsgevolg gericht. De brief is daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid van de Awb en kan daartegen geen beroep worden ingesteld.

JnB 2026, 950

MK ABRS 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5646](#)

[appellant].

Omgevingswet 11.6, 11.7, 16.93 lid 1, 16.119, 16.120

OMGEVINGSWET. ONTEIGENING. BEKRACHTIGINGSVERZOEK. Verzoek om bekrachtiging van een onteigeningsbeschikking van de raad van de gemeente Vlissingen. Justitieel Complex Vlissingen. **NOODZAAK. ALTERNATIEVE ONTSLUITINGSMOGELIJKHEDEN.** Bij de beoordeling van het door appellant in hoger beroep bestreden oordeel van de rechtbank over de noodzaak van onteigening, moet het bestaan van een onteigeningsbelang als een gegeven worden beschouwd. Voor zover appellant aan zijn betoog dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat onteigening van het perceelsgedeelte noodzakelijk is, ten grondslag heeft gelegd het bestaan van door hem aangedragen alternatieve ontsluitingsmogelijkheden of reeds bestaande bereikbaarheid, betreft dit argumenten over keuzes en afwegingen van belangen die de raad heeft gemaakt bij de vaststelling van het bestemmingsplan. Deze argumenten hadden in die procedure door appellant aan de orde kunnen worden gesteld, en deze kunnen in de onteigeningsprocedure niet opnieuw of voor het eerst aan de orde worden gesteld. De stelling van appellant dat hij niet op de hoogte was van de bestemmingsplanprocedure, is geen reden om daar anders over te oordelen. Die omstandigheid komt voor risico van appellant. **NOODZAAK. MINNELIJK OVERLEG.** De Afdeling volgt niet het betoog van appellant dat de rechtbank heeft miskend dat het minnelijk overleg onvoldoende serieus is geweest, omdat de gemeente de biedingen voor de grond niet van aanvang af heeft gebaseerd op een onafhankelijke taxatie. Een dergelijke verplichting kan namelijk, voor de fase van het minnelijk overleg tussen de gemeente en appellant, niet worden ontleend aan het bepaalde in artikel 11.7, eerste lid, van de Ow, noch op enige andere rechtsregel.

JnB 2026, 951

MK Rechtbank Oost-Brabant, 18-09-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6728](#)

gemeenteraad van de gemeente Bernheze.

Omgevingswet (Ow) 11.5, 11.7, 16.93, 16.108, 16.107, 16.113

OMGEVINGSWET. ONTEIGENING. BEKRACHTIGINGSVERZOEK. ONTVANKELIJKHEID.

Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking ten behoeve van het 'TAM-omgevingsplan Hoofdstuk 22d, De Bunders, Heesch'. Geoordeeld wordt dat het de raad vrijstaat om het verzoek tot bekrachtiging hangende de procedure gedeeltelijk in te trekken. Artikel 16.93 van de Ow en artikel 16.113 van de Ow staan hieraan niet in de weg. Artikel 16.108 van de Ow biedt de rechtbank de mogelijkheid om een verzoek gedeeltelijk toe te wijzen en een onteigeningsbeschikking gedeeltelijk te bekrachtigen. Niet valt in te zien waarom het niet mogelijk zou zijn om een verzoek om bekrachtiging tijdens de procedure te wijzigen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat artikel 16.113, tweede lid, van de Ow betrekking heeft op de onteigeningsbeschikking en niet op het verzoek om bekrachtiging daarvan. **NOODZAAK.** Geoordeeld wordt dat nu (op het moment van deze uitspraak) de noodzaak voor onteigening van percelen 1 en 2 ontbreekt, omdat overeenstemming is bereikt over de minnelijke verwerving. De enkele omstandigheid dat levering nog moet plaatsvinden leidt gelet op artikel 11.7, eerste lid, onder c, van de Ow niet tot een ander oordeel, omdat noodzaak ook ontbreekt als aannemelijk is dat op afzienbare termijn overeenstemming kan

worden bereikt over minnelijke verwerving van de onroerende zaak en die overeenstemming zal leiden tot een spoedige levering daarvan. In dit geval is die overeenstemming er zelfs al. Het verzoek om bekrachtiging van de onteigeningsbeschikking wordt afgewezen.

JnB 2026, 952

Rechtbank Den Haag, 22-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:27066](#)

gemeenteraad van Wassenaar en college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Omgevingswet (Ow) 9.1 lid 1, lid 2, 9.7, 9.9 lid 1, 9.10

OMGEVINGSWET. VOORKEURSRECHT. Vestigen voorkeursrecht op percelen Renbaan

Duindigt en afwijzen verzoek om ontheffing van de aanbiedingsplicht. I.c. wordt geoordeeld dat de gemeenteraad een voorkeursrecht heeft mogen vestigen en er geen gewichtige redenen zijn om ontheffing van de aanbiedingsplicht te verlenen. GRONDSLAG. De rechtbank volgt het standpunt van de gemeenteraad dat uit aangehaalde passages over de renbaan uit de structuurvisie niet kan worden geconcludeerd dat in de structuurvisie al een nieuwe niet-agrarische functie of moderniseringslocatie aan de renbaan is toegedacht. Anders dan eiseres betoogt had de gemeenteraad het voorkeursrecht dus niet kunnen vestigen op grond van artikel 9.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Ow. TOEGEDACHTE FUNCTIES. Het is inherent aan de toepassing van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder c van de Ow dat van de toegedachte functie nog slechts een globaal beeld bestaat. In dit stadium van de planvoorbereiding kan niet op perceelsniveau worden aangegeven welke functie zal worden toegekend. Verwijzing naar ABRS 28-03-2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW0295](#), r.o. 2.3.1. I.c. is een voldoende duidelijk richtinggevend kader vastgesteld ten aanzien van de toegedachte functies.

JnB 2026, 953

Rechtbank Noord-Nederland, 11-09-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:4012](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen, het college.

Omgevingswet 2.8

Delegatiebesluit Omgevingsverordening provincie Groningen 4.10

Omgevingsverordening provincie Groningen (Omgevingsverordening) 3.177, 2.179

OMGEVINGSWET. BESLUIT. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaren tegen afwijzing verzoek college van burgemeester en wethouders (B&W) om de geometrische begrenzing van het gebied “zonneparken” in de Omgevingsverordening aan te passen. De rechtbank is met het college van oordeel dat tegen het primaire besluit tot weigering van de wijziging van de geometrische begrenzing van het gebied ‘Zonneparken’ geen bezwaar openstaat. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval afgeweken moet worden van de vaste lijn in de jurisprudentie van de Afdeling dat ook tegen een negatief besluit op een verzoek tot wijziging van een algemeen verbindend voorschrift geen bezwaar en beroep openstaan. Verwijzing naar ABRS 14-03-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:838](#), r.o. 5.2. Dat volgt uit artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, in samenhang met artikel 6:2 en 7:1, van de Awb. Voor zover eiseressen verwijzen naar de conclusie van staatsraden advocaat-generaal Widdershoven en Snijders wordt in deze conclusie geen aanleiding gezien om anders te oordelen dan de Afdeling in de uitspraak van 12 maart 2025 die dateert van na deze conclusie.

JnB 2026, 954

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-09-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6571](#)

college van burgemeester en wethouders van Valkenswaard.

Omgevingswet 5.38

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.99

OMGEVINGSWET. MBA. Actualisatieplicht. Beroep niet-tijdig beslissen. Afwijzing verzoek actualisatie van de Hinderwetvergunningen en milieuvergunning Eurocircuit. I.c. wordt geoordeeld dat het college de aanvraag van eiseres ten onrechte heeft afgewezen. Op het college rust de verplichting tot actualisering van de voorschriften van de omgevingsvergunning voor de milieubelastende activiteit. Het bevoegd gezag dient op grond van artikel 8.99, eerste lid, van het Bkl de vergunningvoorschriften te actualiseren als de ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot het beschermen van het milieu en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu daartoe aanleiding geven. Dit artikel biedt dus geen ruimte om de voorschriften van de omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit om andere redenen niet te actualiseren of de actualisatie uit te stellen.

BBT-CONCLUSIES. Het feit dat geen BBT-conclusies van toepassing zijn, ontslaat het college niet van de verplichting om te bezien of actualisatie noodzakelijk is en als actualisatie noodzakelijk is, ook daadwerkelijk daartoe over te gaan. Artikel 8.99, derde lid, onder a, van het Bkl bepaalt namelijk dat ook sprake is van ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu als er geen BBT-conclusies van toepassing zijn, maar belangrijke veranderingen in de BBT een aanzienlijke beperking van de emissies mogelijk maken.

TERMIJN. Artikel 8.99, derde lid, van het Bkl bevat weliswaar geen concrete termijn voor de actualisatie van de vergunningvoorschriften, maar dit ontslaat het bevoegd gezag er niet van om de voorschriften van de omgevingsvergunning zo snel als redelijkerwijs mogelijk is te wijzigen als uit het actualisatieonderzoek blijkt dat dit noodzakelijk is. Dit vloeit namelijk voort uit artikel 5.38, eerste lid, van de Ow. I.c. wordt een termijn van 12 maanden hiertoe redelijk geacht.

[...] Op [...] heeft eiseres beroep ingesteld wegens het niet-tijdig beslissen door het college op haar verzoek om over te gaan tot actualisatie van de Hinderwetvergunningen en milieuvergunning voor het Eurocircuit. Omdat het college bij besluit van 5 februari 2025 alsnog inhoudelijk op het verzoek heeft beslist, is het beroep van rechtswege mede gericht tegen de inhoud van dit besluit. [...]

Is er een actualisatieplicht?

11. Eiseres stelt dat het college ingevolge de Ow verplicht is regelmatig te bezien of de voorschriften van de omgevingsvergunning voor de milieubelastende activiteit nog toereikend zijn gezien de ontwikkelingen op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Dat is sinds 1993 niet gebeurd. Eiseres vindt dat het college verplicht is de vergunningvoorschriften te actualiseren. [...]

11.2 Tussen partijen is in geschil of op het college een actualisatieplicht rust. De rechtbank zal dit daarom hieronder beoordelen. In de wetsgeschiedenis van artikel 5.38, eerste lid, van de Ow is aangegeven: “Onderdeel CS (artikel 5.38, eerste lid, Omgevingswet) Het eerste lid van dit artikel bevat de zogeheten actualiseringsplicht voor de omgevingsvergunning. Deze plicht geldt onder meer voor de omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit”⁵. Ook bevatten artikel 5.38, eerste lid, en artikel 5.39 van de Ow de woorden “bezieet” en “wijzigt”. In de wetsgeschiedenis van de

voorgangers van artikel 5.38 van de Ow, artikel 2.31, in samenhang met artikel 2.30 van de Wabo is aangegeven: *“Artikel 2.30, eerste lid, Wabo bevat een onderzoeksplicht. Deze plicht houdt in dat het bevoegd gezag regelmatig moet nagaan of de bestaande vergunningvoorschriften nog toereikend zijn. Toetsing geschiedt aan de ontwikkelingen op het gebied van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu (beste beschikbare technieken) en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, Wabo bevat vervolgens een actualiseringsplicht. Indien uit het onderzoek van artikel 2.30 is gebleken dat de aan de vergunning verbonden voorschriften niet meer toereikend zijn, dan is het bevoegd gezag in bepaalde gevallen verplicht deze ambtshalve aan te passen.”*⁶De rechtbank oordeelt dan ook dat op het college de verplichting tot actualisering van de voorschriften van de omgevingsvergunning voor de milieubelastende activiteit rust.

11.3 Nu op het bevoegd gezag een actualisatieplicht rust, dient het bevoegd gezag op grond van artikel 8.99, eerste lid, van het Bkl de vergunningvoorschriften te actualiseren als de ontwikkelingen van de technische mogelijkheden tot het beschermen van het milieu en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu daartoe aanleiding geven. Artikel 8.99 van het Bkl biedt dus geen ruimte om de voorschriften van de omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit om andere redenen niet te actualiseren of de actualisatie uit te stellen vanwege bijvoorbeeld een nieuw bestemmingsplan of vanwege efficiency. De actualisatieplicht houdt bovendien in dat het bevoegd gezag geen ruimte heeft om de actualisatie uit te stellen als de voorschriften van de omgevingsvergunning niet toereikend zijn. Nu vaststaat dat de vergunningvoorschriften niet meer toereikend zijn, kan het college kan de actualisatie daarom niet uitstellen. De rechtbank oordeelt daarom dat het college de aanvraag van eiseres ten onrechte heeft afgewezen.

Deze beroepsgrond slaagt.

Moet het college toetsen aan BBT?

12. Eiseres stelt dat in het memo van de ODZOB is aangegeven dat sinds de verlening van de vergunningen nieuwe BBT's zijn gaan gelden en dat de vergunningvoorschriften daarom moeten worden geactualiseerd.

12.1 Het college stelt dat er geen BBT-conclusies van toepassing zijn op de hoofdactiviteit van gemotoriseerde sporten. Daarom zou er geen actualisatieverplichting vanwege BBT-conclusies bestaan. Actualisatie van de vergunningen kan echter ook nodig zijn als er geen BBT-conclusies gelden. Dat is het geval als belangrijke veranderingen in de BBT een aanmerkelijke beperking van de emissies mogelijk maken. De door eiseres benoemde onderdelen zijn volgens het college niet als BBT benoemd.

12.2 Omdat het sporten of recreëren met motoren of auto's niet is aangewezen in bijlage I van de RIE is deze milieubelastende activiteit geen IPPC-installatie. De rechtbank oordeelt daarom dat de actualisatieplicht van artikel 8.99, tweede lid, en onder a, van het Bkl niet van toepassing is. In zoverre heeft het college gelijk.

12.3 Echter, het feit dat geen BBT-conclusies van toepassing zijn, ontslaat het college niet van de verplichting om te bezien of actualisatie noodzakelijk is en als actualisatie noodzakelijk is, ook daadwerkelijk daartoe over te gaan. Artikel 8.99, derde lid, onder a, van het Bkl bepaalt namelijk dat ook sprake is van ontwikkeling van de technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu als er geen BBT-conclusies van toepassing zijn, maar belangrijke veranderingen in de BBT een aanzienlijke beperking van de emissies mogelijk maken. De rechtbank oordeelt dan ook dat het college dit had dienen te beoordelen.

Binnen welke termijn moet actualisatie plaatsvinden?

13. Eiseres heeft de rechtbank verzocht een termijn van zes maanden te stellen waarbinnen het college de voorschriften van de omgevingsvergunningen moet actualiseren. [...]

13.2 Artikel 8.99, derde lid, van het Bkl bevat weliswaar geen concrete termijn voor de actualisatie van de vergunningvoorschriften, maar dit ontslaat het bevoegd gezag er niet van om de voorschriften van de omgevingsvergunning zo snel als redelijkerwijs mogelijk is te wijzigen als uit het actualisatieonderzoek blijkt dat dit noodzakelijk is. Dit vloeit namelijk voort uit artikel 5.38, eerste lid, van de Ow, waarin is aangegeven dat het college “regelmatig” beziet of de voorschriften van de vergunning nog toereikend zijn. Het college zal gedurende een aanzienlijke periode bezig zijn met vergaren van relevante feiten, omstandigheden en gegevens over de actualisatie vergunningvoorschriften. Daarnaast zal het college hiertoe de nodige onderzoeken moeten (laten) verrichten en adviezen van deskundigen moeten inwinnen. [...] Dit alles maakt dat het college voldoende tijd moet hebben om tot een zorgvuldig besluit te komen. Alles afwegende acht de rechtbank een termijn van 12 maanden hiertoe redelijk. De rechtbank zal bepalen dat het college binnen die termijn een nieuwe beslissing op bezwaar moet nemen. Op grond van artikel 16.65, eerste lid, onder a, en tweede lid, onder a, van de Ow, in samenhang met artikel 10.24 van het Omgevingsbesluit is op de wijziging van de omgevingsvergunningen de reguliere procedure van toepassing.

Deze beroepsgrond slaagt. [...]

JnB 2026, 955

MK Rechtbank Limburg, 10-09-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:9663](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Venray, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) afdeling 3.4

Omgevingswet (Ow) 16.55, 16.65 lid 4

Omgevingsregeling (Or) 7.4

Omgevingsplan Venray

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. PARTICIPATIE EN

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Verlenen omgevingsvergunning plaatsen terrasoverkapping en gebruik terras bij padelcentrum in strijd met tijdelijk deel omgevingsplan. I.c. wordt geoordeeld dat participatie in dit geval niet verplicht was en dus kon de aanvraag niet buiten behandeling worden gesteld. De “Verordening inzake de wijze waarop ingezetenen en belanghebbenden bij de voorbereiding van gemeentelijk beleid worden betrokken” gaat niet over inspraak/participatie bij het verlenen van een omgevingsvergunning als de onderhavige. Dat is geregeld in de Ow en Or. Verder heeft verweerder in redelijkheid niet hoeven te besluiten om de uitgebreide voorbereidingsprocedure te volgen. Geen grond voor het oordeel dat eisers door het volgen van de reguliere procedure onevenredig in hun belang bij een goede rechtsbescherming worden geschaad.

[...] *Participatie en de voorbereidingsprocedure*

15. Eisers hebben in beroep herhaald dat geen participatie heeft plaatsgevonden en dat de aanvraag daarom buiten behandeling had moeten worden gesteld. Daartoe is gewezen op het bepaalde in artikel 150 van de Gemeentewet. Verder had in dit geval beter de uitgebreide voorbereidingsprocedure toegepast kunnen worden volgens eisers en zijn de belangen van omwonenden door verweerder niet zorgvuldig in kaart gebracht en gewogen.

16. Verweerder heeft erop gewezen dat de aanvrager om een omgevingsvergunning op grond van artikel 16.55 van de Ow in combinatie met artikel 7.4 van de Omgevingsregeling (Or) bij de aanvraag

moet aangeven of participatie heeft plaatsgevonden en zo ja, hoe dit is verlopen. Ingevolge het zevende lid van artikel 16.55 van de Ow *kan* de gemeenteraad gevallen van activiteiten aanwijzen waarin participatie van en overleg met derden verplicht is voordat een aanvraag om een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit waarvoor het college van burgemeester en wethouders bevoegd is, kan worden ingediend. De gemeenteraad van Venray heeft echter geen gevallen aangewezen waarin participatie verplicht is gesteld. Dus kan de aanvraag niet om die reden buiten behandeling worden gesteld. Overigens wijst verweerder erop dat gesprekken met omwonenden hebben plaatsgevonden. Volgens verweerder is daarbij gebleken dat geen dialoog mogelijk was zodat verder praten geen zin had.

Ten aanzien van de gevolgde procedure heeft verweerder gewezen op het bepaalde in artikel 16.65, vierde lid, van de Ow: het bevoegd gezag *kan* afdeling 3.4 van de Awb van toepassing verklaren als het gaat om een activiteit die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor de fysieke leefomgeving en waartegen naar verwachting verschillende belanghebbenden bedenkingen zullen hebben. Uit de onderzoeken blijkt dat het realiseren van een terras van 80 m² geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor de fysieke leefomgeving. Verder zijn er nog maar drie belanghebbenden over met bedenkingen. Verweerder stelt zich daarom op het standpunt dat hij in redelijkheid heeft kunnen afzien van het van toepassing verklaren van afdeling 3.4 van de Awb en dan is de reguliere procedure van toepassing en niet de uitgebreide. In dat geval kan alleen door belanghebbenden bezwaar worden gemaakt en bestaat niet de mogelijkheid van het naar voren brengen van zienswijzen (door eenieder) tegen een ontwerpbesluit. Verweerder handhaaft zijn standpunt dat niet in strijd met enig wettelijk voorschrift is gehandeld en dat de voorbereiding van de besluitvorming niet onzorgvuldig is, waarbij met de belangen van omwonenden rekening is gehouden.

17. De rechtbank houdt deze reactie/nadere onderbouwing door verweerder niet voor onjuist. Eisers hebben in beroep niets aanvullends aangevoerd om tot een ander oordeel te kunnen komen.

Participatie was in dit geval niet verplicht en dus kon de aanvraag niet buiten behandeling worden gesteld. Op grond van het door eisers vermelde artikel 150 van de Gemeentewet heeft de gemeenteraad de ten tijde van de besluitvorming nog geldende 'Verordening inzake de wijze waarop ingezetenen en belanghebbenden bij de voorbereiding van gemeentelijk beleid worden betrokken²' vastgesteld. Deze verordening gaat niet over inspraak/participatie bij het verlenen van een omgevingsvergunning als de onderhavige. Dat is geregeld in de genoemde artikelen van de Ow en Or. Verder heeft verweerder in redelijkheid niet hoeven te besluiten om de uitgebreide voorbereidingsprocedure te volgen. Dat acht de rechtbank niet onzorgvuldig. Voor het oordeel dat eisers door het volgen van de reguliere procedure onevenredig in hun belang bij een goede rechtsbescherming worden geschaad, bestaat geen grond. Deze beroepsgronden slagen niet. [...]

JnB 2026, 956

Rechtbank Noord-Nederland, 04-09-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:4003](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Súdwest Fryslân.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Omgevingsplan gemeente Súdwest-Fryslân (omgevingsplan)

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. PARKEERBEHOEFTE. Verlenen omgevingsvergunning voor bouwen gezondheidscentrum. I.c. wordt geoordeeld dat het college bij de beoordeling van de parkeerbehoefte ten onrechte de norm voor zorg uit de Parkeernormennota heeft toegepast. De wijze waarop kan worden bepaald of sprake is van voldoende parkeergelegenheid in het Parapluplan is tweeledig: op basis van de door de CROW vastgestelde richtlijnen dan wel aan de hand van de van toepassing zijnde beleidsregels. Die formulering brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat van de beleidsregels mag worden uitgegaan als duidelijk is voor welke gebruikscategorie een bepaalde norm geldt. In dit geval is echter niet duidelijk dat en waarom de brede gebruikscategorie ‘zorg’ met de bijbehorende parkeernorm van toepassing zou zijn op het gezondheidscentrum. Daarbij betreft de rechtbank dat in de CROW-richtlijn een specifieke parkeernorm voor een gezondheidscentrum is opgenomen. Bij een gezondheidscentrum gaat het, zoals ter zitting ook is besproken, om de samenhang tussen de individuele vormen van zorg. Bij de beoordeling van de parkeerbehoefte had het college, gelet op het voorgaande, moeten uitgaan van de specifieke norm voor een gezondheidscentrum in de CROW-richtlijn. De rechtbank merkt daarbij wel op dat de CROW-richtlijn een richtlijn is, waarvan gemotiveerd mag worden afgeweken.

JnB2026, 957

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-09-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:8472](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Goes.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Omgevingsplan gemeente Goes

Welstandsnota Goes 2016

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. WELSTAND. ETFAL. Verlenen omgevingsvergunning mantelzorgwoning voor 15 jaar. I.c. hoefde het college de aanvraag niet te toetsen aan de welstandsnota. Redelijke eisen van welstand zijn uitgesloten bij tijdelijke bouwwerken met een instandhoudingstermijn van ten hoogste 15 jaar. Verwijzing naar artikel 22.29 van het omgevingsplan. Op de zitting heeft de gemachtigde van eiseres toegelicht dat hij deze beroepsgrond aldus bedoelde, dat redelijke eisen van welstand meegewogen moeten worden in het kader van de beoordeling van het vereiste van de ETFAL. De rechtbank volgt de gemachtigde van eiseres niet in deze stelling. Het college heeft ter zitting uiteengezet dat het criterium redelijke eisen van welstand buiten de ETFAL valt, zoals dat ook gold bij het criterium ‘goede ruimtelijke ordening’. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de wetgever bij de invoering van de Omgevingswet beoogd voor de invulling van de ETFAL aan te sluiten bij het criterium ‘goede ruimtelijke ordening’ en is niet bedoeld in de omvang van de toets verandering te brengen. Deze beroepsgrond slaagt dan ook niet.

JnB 2026, 958

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-09-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:8724](#)

burgemeester en wethouders van de gemeente Altena.

Omgevingswet

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. CONCREET ZICHT OP LEGALISATIE.

Afwijzing handhavingsverzoek betreffende een schuur in tuin buren. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van concreet zicht op legalisatie. Vastgesteld wordt dat de aanvraag ziet op een binnenplanse omgevingsplanactiviteit. Het bouwen van bijgebouwen met een bouwhoogte van ten hoogste 6 meter is ter plaatse toegestaan, omdat het bouwen van de schuur met een hoogte van 5,20 meter in overeenstemming is met het tijdelijke deel van het omgevingsplan. Op grond van artikel 8.0a, eerste lid, van de Bkl moet de omgevingsvergunning in dat geval worden verleend. Dit gewijzigde standpunt van het college leidt ertoe dat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kunnen blijven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 959

Tussenuitspraak ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5677](#)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en h, 2.3a lid 1

Monumentenverordening Den Haag 2010

WABO. HANDHAVING. EVENREDIGHEID. Last onder dwangsom in verband met het bouwen en in stand laten van drie balkons zonder geldige omgevingsvergunning. **MEDISCHE EN OVERIGE OMSTANDIGHEDEN.** I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college de belangen van appellant onvoldoende heeft afgewogen ten opzichte van de daarmee te dienen doelen. Gezien de zwaarte van het belang, zoals beschreven in het psychiatrisch rapport, had het college de persoonlijke omstandigheden van de echtgenote van appellant bij zijn belangenafweging moeten betrekken. Nu het college hier geen aanleiding toe heeft gezien, heeft hij bij het besluit onvoldoende alle betrokken belangen afgewogen. **HOEVEELHEID HANDHAVINGSBESLUITEN.** Het opleggen van een last onder dwangsom heeft tot doel de overtreder te bewegen tot naleving van de voor hem geldende regels. Dat ten tijde van het besluit van 22 september 2022 al eerder een last onder dwangsom was opgelegd voor dezelfde overtreding, betekent niet dat deze latere last onder dwangsom onevenredig is. Ten tijde van de latere last onder dwangsom was de eerdere last onder dwangsom namelijk uitgewerkt zonder dat de overtreding was beëindigd. Dat de vergunningsaanvragen van appellant herhaaldelijk buitenbehandeling zijn gesteld of afgewezen, maakt de ernst van de overtreding niet minder en maakt ook niet dat het opleggen van een tweede last onder dwangsom onevenredig is.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Limburg, 07-09-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:9475](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2026, 960

Voorzieningenrechter ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5620](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

college van burgemeester en wethouders van Dronten, verzoeker.

Activiteitenbesluit milieubeheer

ACTIVITEITENBESLUIT. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek vanwege onder meer geluidsoverlast van windturbines. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college onvoldoende heeft onderzocht of wordt voldaan aan de geluidsvoorschriften en het college opgedragen om binnen vijftien maanden na de uitspraak een nieuw besluit te nemen en een representatief geluidsonderzoek te doen. I.c. ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om de uitspraak van de rechtbank op te schorten. Van een bestuursorgaan wordt verwacht dat het bij de beoordeling van een handhavingsverzoek de nodige kennis vergaart omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen. Wat het college in dit geval daarvoor heeft gebruikt, namelijk een berekening van de hypothetische immissie op basis van een veronderstelde bronemissie, is daarvoor onvoldoende. Het is juist, zoals het college op de zitting heeft gesteld, dat een paar losse geluidsmetingen op zichzelf nog geen grond geven voor de conclusie dat de jaarlijkse geluidsnorm wordt overtreden, maar werkelijke emissiegegevens zijn wel noodzakelijk om het verzoek om handhaving goed te kunnen beoordelen. De rechtbank heeft het daarbij aan het college gelaten om een invulling te geven aan het nadere geluidsonderzoek en zijn keuzes, over het moment, hoe vaak, bij welke turbines en onder welke omstandigheden moet worden gemeten, te onderbouwen. De voorzieningenrechter van de Afdeling kan die keuzes niet voor het college maken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2026, 961

MK ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5638](#)

minister van Defensie, minister voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, verweerders.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

WRO. INPASSINGSPLAN. STRALING. Vaststellen rijksinpassingsplan 'Radar Herwijnen'. Wat betreft de elektromagnetische straling van de radar en de mogelijke gezondheidsrisico's die dat volgens de inwoners van Herwijnen veroorzaakt, wordt geoordeeld - mede op basis van het deskundigenbericht - dat verweerders zich op het standpunt hebben mogen stellen dat met het voldoen aan de blootstellingslimieten van de International Commission on Non-ionizing Radiation Protection (ICNIRP) voldoende is gewaarborgd dat geen sprake is van risico's voor de volksgezondheid. Ook ziet de Afdeling in het tegenrapport dat is ingediend geen reden om aan te nemen dat niet aan de ICNIRP-blootstellingslimieten zal worden voldaan. Het betoog dat planologisch niet is verzekerd dat aan de ICNIRP-blootstellingslimieten moet worden voldaan, slaagt. In het inpassingsplan ontbreekt ten

onrechte een planregel om dat te waarborgen en op dat punt wordt het besluit van verweerders vernietigd. De Afdeling maakt gebruik van haar bevoegdheid om zelf in de zaak te voorzien, wat inhoudt dat de Afdeling zelf zo'n planregel en een bijlage met de ICNIRP-contour zal toevoegen aan het inpassingsplan.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Plan voor nieuw militair radarstation in Herwijnen is definitief") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 962

MK CRvB, 18-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1209](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergen op Zoom.

Participatiewet (PW) 17, 31, 54

PARTICIPATIEWET. CRYPTO-ACCOUNTS. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat doordat appellanten onvoldoende informatie hebben verstrekt, het voor het college onduidelijk is gebleven of en hoeveel valuta op de crypto-accounts stonden bij aanvang en gedurende de periode in geding en van welke geldstromen sprake is geweest.

Omdat de financiële situatie van appellanten onduidelijk is gebleven, was het voor het college niet mogelijk om het recht op bijstand vast te stellen. Dit betekent dat het college, nu de schending van de inlichtingenverplichting vaststaat, op grond van artikel 54, derde lid, van de PW verplicht was om het recht op bijstand van appellanten in te trekken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2026, 963

MK ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5667](#)

burgemeester van de gemeente De Bilt.

Algemene Plaatselijke Verordening De Bilt 2021 (APV) 1:4, 2:28 lid 3

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. VOORSCHRIFT. ALCOHOLWET. Verlenen exploitatievergunning voor verrichten horeca-activiteiten bij golfbaan. Bij nader besluit van 21 augustus 2025 is een nieuw voorschrift aan de vergunning verbonden, inhoudende dat een alcoholverbod geldt op en bij de afslagplaatsen. I.c. wordt geoordeeld dat de overdekte afslagplaatsen, nog daargelaten of zij als binnenruimte kwalificeren, horen tot de openbare ruimte, omdat zij voor het publiek toegankelijk zijn. Mede gelet op artikel 25a van de Alcoholwet en op het opschrift van die wet, worden geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat een exploitatievergunning niet bij APV aan beperkingen kan worden

onderworpen. Het doel van de Alcoholwet en dat van artikel 1:4, eerste lid, van de APV, gelezen in combinatie met artikel 2:28, derde lid, aanhef en onder a, van de APV is niet hetzelfde. De Alcoholwet beoogt problematisch drankgebruik tegen te gaan ter bescherming van kwetsbare groepen of individuen. Artikel 2:28, derde lid, aanhef en onder a, van de APV is opgenomen met het oog op handhaving van de openbare orde. Uit artikel 25a van de Alcoholwet blijkt niet dat alleen op die grondslag regels over alcoholgebruik gesteld mogen worden.

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2026, 964

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 20-08-2026, [ECLI:NL:RBAMS:2026:8384](#)

Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 60 lid 8

AVG. Afwijzing klacht door AP. Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening vanwege ontbreken spoedeisend belang. Vooralsnog wordt geen grond gezien dat de vrees van verzoeker dat zijn klacht als het ware verdwijnt waardoor er geen appellabel besluit wordt genomen, gerechtvaardigd is. De AP stelt dat de opmerking van de Ierse Data Protection Commission (DPC) dat de klacht van verzoeker bij het uitblijven van zijn reactie op de brief als ingetrokken zal worden beschouwd, begrepen moet worden in het licht van artikel 60, achtste lid, van de AVG en dat er geen andere wijze van afdoening is bedoeld. Op grond van deze bepaling stelt, in geval een klacht wordt afgewezen of verworpen, de toezichthoudende autoriteit het besluit daartoe vast en deelt zij dit mee aan de klager. Hoewel verzoeker kan worden nagegeven dat de bewoordingen van DPC in eerste instantie op een andere wijze van afdoening lijken te duiden, wordt vooralsnog geen grond gezien om deze uitleg van de opmerking van DPC onjuist te achten. Een klacht als ingetrokken beschouwen omdat geen of niet tijdig informatie is verstrekt, zonder dat daarop een besluit wordt genomen, past ook niet in de systematiek van artikel 60 AVG. Gelet hierop en omdat de AP op de zitting uitdrukkelijk de toezegging aan verzoeker heeft gedaan dat er hoe dan ook een appellabel besluit op zijn klacht zal worden genomen, is de voorzieningenrechter op voorhand niet ervan overtuigd dat zich onomkeerbare gevolgen zullen voordoen waardoor het besluit op bezwaar niet kan worden afgewacht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2026, 965

MK ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5676](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) 1.1, 1.12, 7.10a, 7.11, 7.15, 15.7, 15.8

ONDERWIJS. BOETES. Opgelegde boetebesluiten aan dertien onderwijsaanbieders voor één of meerdere overtredingen van de WHW. I.c. wordt geoordeeld dat de boetes ten onrechte zijn opgelegd. **ONTERECHE VERLENING VAN GRADEN.** De diploma's die de onderwijsaanbieders hebben afgegeven, zijn geen getuigschriften in voormelde zin waaruit volgt dat een graad is verleend. De onderwijsaanbieders hebben diploma's afgegeven met daarop de naam van de betreffende opleiding. De onderwijsaanbieders hebben op de diploma's niet vermeld dat een graad is verleend. Het enkele feit dat de term 'master' in de naam van een opleiding voorkomt, rechtvaardigt niet de conclusie dat met het afgeven van een diploma voor deze opleiding een graad wordt verleend. Voor zover de minister zich op het standpunt heeft gesteld dat de onderwijsaanbieders door het afgeven van diploma's met daarop de aanduiding 'professional master' en/of 'executive master' de indruk hebben gewekt dat hiermee graden zijn verleend, is dat niet strafbaar gesteld in artikel 15.7 van de WHW. **INFORMATIEVERSTREKKING.** Omdat de minister de constatering uit de rapporten van de inspectie van 29 maart 2022 niet met bewijsstukken heeft onderbouwd, kan de Afdeling niet beoordelen of juist is dat de onderwijsaanbieders de informatieplicht hebben geschonden. Daarom kan niet worden aangenomen dat de minister bevoegd was om op grond van artikel 15.8 van de WHW een bestuurlijke boete aan de onderwijsaanbieders op te leggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schaarse vergunning

JnB 2026, 966

Rechtbank Amsterdam, 14-08-2026, [ECLI:NL:RBAMS:2026:8208](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Dienstenrichtlijn

Verordening staan- en ligplaatsen buiten de markt en venten (Verordening)

VERORDENING. SCHAARSE VERGUNNING. DIENSTENRICHTLIJN. Weigering standplaatsvergunning eiser en verlening aan vergunninghouder. I.c. wordt geoordeeld dat het besluit om de vergunning aan vergunninghouder te verlenen tot stand is gekomen via een procedure die zich niet verdraagt met de Dienstenrichtlijn. Het verdelen van schaarse vergunningen door middel van rangorde op een sollicitantenlijst voldoet niet aan de transparantieplichting en daarmee worden in beginsel geen gelijke kansen geboden. Door het hanteren van de wachtlijst kan immers niet voorafgaand worden gegarandeerd dat mededingingskansen voor nieuwkomers aanwezig is. Vernietiging bestreden besluiten met instandlating rechtsgevolgen. Onder de gegeven omstandigheden in onderling verband en samenhang bezien wordt geoordeeld dat de evenredigheid zich verzet tegen het opnieuw doorlopen van een verdeelprocedure.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2026, 967

MK ABRS, 23-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5658](#)

Dienst Wegverkeer (RDW).

Rijbewijsrichtlijn 11

Wegenverkeerswet

VERKEER. RIJBEWIJS. Inwilliging door RDW van aanvraag van appellant om omwisseling Poolse rijbewijs voor een Nederlands rijbewijs. Op het Nederlandse rijbewijs is een geldigheidsduur van 10 jaar na de afgiftedatum vermeld. I.c. wordt geoordeeld dat de handelwijze van de RDW zoals uiteengezet, niet in strijd is met de Rijbewijsrichtlijn, aangezien het invullen van een datum in rubriek 11 in Nederland niet de rijbevoegdheid beperkt. Geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen. Ongegrond hoger beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 968

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 15-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:26863](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 39

ASIEL. De minister heeft in de zaak van eiseres geen voornemen- en zienswijzeprocedure gevolgd, zoals gebruikelijk was vóór de inwerkingtreding van het Asiel- en Migratiepact op 12 juni 2026. De rechtbank is van oordeel dat de minister dit ook niet behoefde te doen. Uit de wet volgt dat vanaf 12 juni 2026 voor alle asielaanvragen – ook die van vóór 12 juni 2026 – geen voornemen hoeft te worden uitgebracht. Alleen in geval van lopende asielaanvragen waarin al een voornemen is uitgebracht, blijft het recht van toepassing zoals dat gold op het moment waarop het voornemen is uitgebracht. Daarvan is in het geval van eiseres geen sprake. Verder ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat in het geval van eiseres toch een voornemen had moeten worden uitgebracht.

Moest de minister een voornemen uitbrengen?

5. De rechtbank is van oordeel dat de minister geen voornemen heeft hoeven uitbrengen voordat hij het bestreden besluit nam.

5.1. Eiseres heeft op 3 april 2024 een asielaanvraag ingediend. Op 12 juli 2024 heeft zij een aanmeldgehoor gehad. Na een succesvol beroep tegen het uitblijven van een beslissing op haar aanvraag, krijgt eiseres op 23 april 2026 een brief van de minister. Daarin staat dat haar asielaanvraag wordt behandeld in de verlengde asielprocedure. Op 19 mei 2026 heeft eiseres correcties en aanvullingen gegeven op het aanmeldgehoor. Vervolgens heeft eiseres op 20 mei 2026

een nader gehoor gehad, waarop zij op 3 juni 2026 correcties en aanvullingen heeft gegeven. Op 12 juni 2026 is het Asiel- en Migratiepact en ook de Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en migratiepact 2026 in werking getreden. Vervolgens heeft de minister op 22 juni 2026 de asielaanvraag van eiseres afgewezen.

5.2. De rechtbank stelt vast dat in de zaak van eiseres geen voornemen- en zienswijzeprocedure heeft plaatsgevonden, zoals gebruikelijk was vóór 12 juni 2026. Door de inwerkingtreding van de Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en migratiepact 2026 is met ingang van 12 juni 2026 de nationale voornemenprocedure afgeschaft. In de Memorie van Toelichting bij de Uitvoerings- en implementatiewet Asiel- en Migratiepact 2026 staat dat hiermee is beoogd om de Nederlandse asielprocedure zoveel mogelijk in lijn te brengen met die van andere Europese lidstaten. Daarbij wordt onder andere genoemd dat het Unierecht niet verplicht tot het voeren van een voornemenprocedure. Ook wordt genoemd dat de minister niet de verplichting heeft om de aanvrager te informeren over de intentie om een aanvraag af te wijzen. De aanvrager moet wel naar behoren gehoord zijn omtrent de asielmotieven én in de gelegenheid worden gesteld opmerkingen te maken met als doel de mogelijkheid te bieden een onjuistheid recht te zetten of feiten betreffende de persoonlijke situatie aan te voeren. Verder volgt uit de Memorie van Toelichting dat de nieuwe procedureregels uit het wetsvoorstel per direct ingaan (uitzonderingen daargelaten). Sinds 12 juni 2026 volgt uit artikel 39 van de Vreemdelingenwet 2000 dat op de asielaanvraagprocedure de voornemen- en zienswijzeprocedure niet (langer) van toepassing is. De onderliggende artikelen uit het Vreemdelingenbesluit 2000 die zagen op de voornemen- en zienswijzeprocedure voor de asielaanvraagprocedure zijn ook niet meer van toepassing. Dit betekent dat vanaf 12 juni 2026 voor alle asielaanvragen – ook die van vóór 12 juni 2026 – geen voornemen hoeft te worden uitgebracht. Alleen in geval van lopende asielaanvragen waarin al een voornemen is uitgebracht, blijft het recht van toepassing zoals dat gold op het moment waarop het voornemen is uitgebracht, voor zover dat betrekking heeft op de voornemen- en zienswijzeprocedure. Op grond van de wet- en regelgeving geldend ten tijde van het bestreden besluit was de minister dus niet verplicht om een voornemen uit te brengen.

5.3. De rechtbank ziet in het beroep van eiseres op het rechtszekerheids- en rechtsgelijkheidsbeginsel en haar verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 21 juli 2026 [[ECLI:NL:RBDHA:2026:20524](#)], geen aanleiding voor het oordeel dat in het geval van eiseres toch een voornemen had moeten worden uitgebracht.

5.3.1. In de hiervoor genoemde uitspraak oordeelt de rechtbank dat zij het (ontbreken van) overgangsrecht ten aanzien van de voorschriften voor de ingangsdatum en geldigheidsduur van een verleende asielvergunning niet aanvaardbaar acht vanuit een oogpunt van rechtszekerheid, rechtsgelijkheid en rechtsbescherming. In die concrete zaak zou namelijk de asielvergunning niet ingaan op de datum van de aanvraag met een geldigheidsduur van vijf jaar, maar op de dag na de verlening daarvan met een geldigheidsduur van drie jaar. Dat is een andere situatie dan hier aan de orde. In de zaak van eiseres gaat het over een afwijzende asielaanvraag, waar de vraag over de ingangsdatum en geldigheidsduur van de asielvergunning niet speelt.

5.3.2. Verder overweegt de rechtbank dat uit de brief van de minister van 23 april 2026 kan worden afgeleid dat in aanloop naar het Asiel- en Migratiepact tijdelijk meer zaken om proceseconomische redenen in de verlengde asielprocedure zijn behandeld. Zoals hiervoor reeds is vermeld, heeft eiseres bij de behandeling van haar asielaanvraag een aanmeld- en nader gehoor gehad. Zij heeft op beide gehoren haar correcties en aanvullingen ingediend. Verder heeft zij beroep ingesteld tegen het bestreden besluit en beroepsgronden ingediend. Tijdens de zitting heeft zij haar beroepsgronden

toegelicht en heeft zij kunnen reageren op wat de minister in het verweerschrift en op de zitting naar voren heeft gebracht. Zij is daarmee voldoende in de gelegenheid gesteld om een onjuistheid recht te zetten of feiten betreffende haar persoonlijke situatie aan te voeren. Verder heeft eiseres niet geconcretiseerd wat zij in een voornemen- en zienswijzeprocedure anders of meer naar voren zou willen brengen dan zij nu heeft gedaan. Voor zover eiseres stelt dat zij in de zienswijze naar voren had kunnen brengen dat zij haar visum heeft verkregen door middel van omkoping, overweegt de rechtbank dat de stellingen van eiseres over waarom zij dit niet eerder naar voren heeft gebracht – bijvoorbeeld in het nader gehoor of in de correcties en aanvullingen – door de rechtbank in beroep zullen worden beoordeeld. De beroepsgrond slaagt niet.

JnB 2026, 969

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 24-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:27550](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. SYRIË. Provincie Hama. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de minister in WBV 2025/13 voor de provincie Hama terecht niet is uitgegaan van een hoger niveau van willekeurig geweld. Eiseres heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij, gezien deze minder uitzonderlijke situatie, in Hama wegens haar individuele omstandigheden een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij het risico loopt om slachtoffer te worden van gericht geweld in verband met de eerdere bedreiging/poging tot ontvoering of met haar status als alleenstaande vrouw.

JnB 2026, 970

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 31-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:27562](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. SYRIË. Provincie Aleppo. De rechtbank oordeelt in deze uitspraak dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd. In WBV 2025/13 heeft de minister ten onrechte aangenomen dat in de provincie Aleppo sprake is van een relatief lager niveau van willekeurig geweld. Daarnaast is in het besluit ten onrechte niet ingegaan op de door eiser overgelegde recente landeninformatie over Aleppo. Nu in WBV 2026/6 echter terecht wordt uitgegaan van een relatief lager niveau van willekeurig geweld en de recente geweldsincidenten daarin geen verandering brengen, laat de rechtbank de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand. Eiser heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden en de minder uitzonderlijke veiligheidssituatie, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook komt hij niet in aanmerking voor bescherming op grond van het traumatabeleid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 971

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 21-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:27492](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening 2024/1351 23, 36, 43, 46

Verdrag inzake de rechten van het Kind 3

EVRM 8, 13

Verdrag betreffende de Europese Unie 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24, 41, 47, 51, 52, 53

Vw 2000 30, 69

ASIEL- EN MIGRATIEBEHEERVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Overdracht aan België. Grondrecht op behoorlijk bestuur en omvang rechtsmiddel. Motiveren afzien persoonlijk onderhoud in terugnameprocedures bij minderjarigen. Belang van het kind. Aanvang overdrachtstermijn. Verzoek om behandeling in de spoedprocedure en voegen met de verwijzing van 18 september 2026 ([ECLI:NL:RBDHA:2026:27252](#), C-1023/26 (PPU) – Midsen), omdat de vragen in beide zaken deels overeenkomen. In deze zaak legt de rechtbank nog een aanvullende vraag voor over de beslissing om af te zien van een persoonlijk onderhoud bij minderjarigen.

I Is artikel 43, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in het licht van artikelen 41, lid 2 onder a) en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geldig voor zover hierin is bepaald dat de draagwijdte van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit beperkt is tot de in artikel 43, lid 1, onder a), b) en c) genoemde gronden?

II Dient artikel 22 van Verordening 2024/1351, gelezen in samenhang met artikel 23, lid 1, van Verordening 2024/1351 en met artikelen 24, lid 2, 41, lid 2 onder a), en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus te worden uitgelegd dat de beslissing om af te zien van een persoonlijk onderhoud in een procedure inzake terugname moet worden gebaseerd op een beoordeling van de individuele omstandigheden van de verzoeker, indien deze verzoeker, of een van deze verzoekers, minderjarig is en vereist dat deze beslissing moet worden gemotiveerd?

III Dient artikel 23, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in samenhang met artikelen 24, lid 2, en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus te worden uitgelegd dat de rechterlijke autoriteit die wordt aangezocht om de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit te controleren verplicht is om, zo nodig ambtshalve, na te gaan wat het belang van het kind is en dit belang als een eerste overweging bij deze rechterlijke controle te betrekken?

IV Dient artikel 46, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in samenhang met artikel 43, lid 3, van Verordening 2024/1351, aldus te worden uitgelegd dat de overdrachtstermijn uitsluitend aanvangt vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar tegen een overdrachtsbesluit, indien de opschortende werking overeenkomstig artikel 43, lid 3 door een rechterlijke beslissing op het eerste opschortingsverzoek is toegekend of volstaat hiertoe dat om opschortende werking is verzocht?

[Naar inhoudsopgave](#)